

1862-09-01

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Arkivplacering:
Mappe 4 nr. 04

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Skovgaard skriver om P.O. Boisens død og hvordan enken Meta tager det.

TRANSSKRIFTION

Den 1ste September |1862|

Min kjære Mand!

Jo! jeg kunde jo nok vide at Du længtes, men nu har Du da ogsaa faaet Brev. Ja, min lille Mand jeg længes jo ogsaa nok, men det er dog ikke saa meget som jeg pleier; jeg glæder mig saa meget over din Reise, og saa ligger jeg roligt og har ingen Bekymringer for at de ikke sørger godt nok for Dig. Men paa den anden Side, tænker jeg saa meget paa, hvor kort Samlivet her er og paa, at jeg ikke har skjønnet nok derpaa, at jeg saa tidt er utaalmodig og, at vi to aldrig skulde sige hiananden et ondt Ord; jeg haaber paa at jeg skal blive bedre herefter. - Meta er saa mærkværdig stærk, hun havde talt meget med Jonna igaar uden Spor af Taarer; "Jeg er ikke Enke" siger hun "han er ikke saadan borte". siger hun Naar man har det hellige Fællesskab er man jo heller ikke saadan adskilt; men alligevel forstaar jeg hende ikke rigtigt; eller idet mindste synes mig, der er en Fare for at lade dvæle for stærkt ved Personligheden og de Forhold, som dog kun hører Verden til; Kun naar man er fuldkommen elsker (men naar er man det) at man

●2●

elsker Gud over alle Ting, tør man trygt hengive sig til sin jordiske Kjærlighed, forvissat om, at den da vil blive saadan forvandlet, at den kan faae Rum i Evigheden. - Jonna er reist i dag, jeg skal hilse fra hende; ogsaa Luise Dorthea er igjen borte, jeg havde glædet mig til at beholde hende endnu hele denne Uge, men saa kom der Bud efter hende, da hendes Moder ellers vilde blive ganske ene derude. Hun har været meget sød og yndig at have om sig.

Drengene er fremdeles flinke til at gaae i Vandet og de seer saa raske og fornøielige ud; naar der bare ikke var Læsning til! idenne Tid har L.D. læst med ham, men nu skal jeg igjen til at hærse med ham. Hvor er det deiligt at tænke paa alle de Herligheder Du nyder. oo ja! Det kunde være morsomt nok, at staae ved siden af Dig og nyde med, nu maa jeg nøies med Nydelsen paa anden Haand; ja, naar Du kommer hjem, faaer jeg vel lidt udførligen Fortælling om det Altsammen.- Jeg skal hilse og sige, at Marstrand er længe om at sende sit Brev; de er alle raske og har det godt, men fru M. længes grumme meget efter Brev, hun vil ikke skrive før hun har faaet.

●3●

Nu sidder jeg paa fjerde Uge og Du er borte paa tredie, saa har vi snart naaet Halvdeelen af begge Dele, hvor dog den Tid gaar!

Jeg læste igaar en Prædiken af Grundtvig; hvor han dog altid finder de mest slaaende Argumenter; at man dog kan være saa Tykhovedet, ikke at have saa simple og klare Svar paa rede Haand.

Det var om Fristelsen, der var naturligviis meget prægtigt i den, men det, der slog mig saa uimodsigeligt var, (til dem, der troe paa Jesu Guddommelighed og altsaa; at han er uden Synd) naar Jesus kunde blive fristet maa det jo være uden fra og uden det Onde i os. –

Ved Du hvad der faldt mig ind ved at læse Evangeliet var de kloge og de daarlige Jomfruer? at Olien maa være Troesbekændelsen; det man altid maae have hos sig sove ind med og vaagne med; altid have den i Hjærtet, saa kan jo Lampen aldrig slukkes for os; og naar vi ret har holdt fast ved den, og vor Bøn til Gud er inderlig, saa vil han vist ogsaa altid lade os beholde en indre Bevidsthed derom, selv om Sygdom og

●4●

legemlig Svaghed gjør det taaget for vort Blik. Jeg havde tænkt derpaa inden Boisens Død, men, da jeg saa hørte om, hvordan han midt i sin Vildfarelse sagde Troesbekændelsen saa reent og tydeligt, saa forekom det mig som en Bekræftelse paa min Følelse. –

Bølgerne skummer og Blæsten suser, men ellers er her saa stille, saa lydløst; Børnene er inde hos Aggersborgs, Solen skinner paa Stokroserne, her er meget yndigt. Det bliver deilig, naar Din Stemme og dine Trin igjen lyder gjennem Huset, og jeg igjen kan see ind i Dine milde Øine.

Johansens reiser i morgen, derfor er de for sidste Gang ovre og lege med Christian; jeg har slet ikke seet dem, men faaer formodentlig en Afskedsvisit idag. Til Lykke paa onsdag! Hvor længe er det saa vi har været gift?

Hils Høyen; jeg saae Tante Gitte igaar Aftes da hun kom fra Hammeltofte, de hentede L.D. det var kun et Glimt, men idag kommer hun nok herud.

Det gaaer fremad med Viktor.

Din G.

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

altes Gud over alle Ting, for man trogt
Kængere sig til sin jordiske Sjælighed, forviffet er borte paa troen, saa kan vi snart
om at den de vil blive færdige forviffet, men at Malisuelen af begge Døle,
at den kan fæse Anni i Søjhelten. —

Hvornæ er vi i dag, si skal vi til fra
kænde, og for Lief Døttre og i jere borte,
si skal vi glæde os til et beholde kænde,
inden alle denne Tige, men for kan
der Bred efter kænde, da kænder skal
allers vilde blive gæstke ene kænde.
Hvor kan været meget jid og gud,
at have om sig.

Drangene er frinddles flende til et gæst
i kænde og de for for væffe og forviffet,
si, men den kænde ikke er kænde,
til! i denne Tid kan det. —

men om skal sig i jere til et kænde
Hvor det er kænde at tænke paa alle de
Kjendte De i jere, og jo! det kænde
være kænde nok at fæse ved kænde af
Dij og i jere kænde, og man i jere kænde
Kjendte paa kænde kænde, ja, men da
Kænder sig, fæse sig ved kænde kænde,
gæst forviffet om det kænde kænde. —

si skal vi til fra, at kænde kænde
kænde om at kænde sig Bred, da er
alle væffe og kænde det gæst, men si
Længere kænde kænde kænde efter kænde,
kænde vil, ikke fæse for kænde kænde.

Na fæse sig paa fæse Kjend, D
Kjend sig til sin jordiske Sjælighed, forviffet er borte paa troen, saa kan vi snart
om at den de vil blive færdige forviffet, men at Malisuelen af begge Døle,
at den kan fæse Anni i Søjhelten. —

Hvornæ er vi i dag, si skal vi til fra
kænde, og for Lief Døttre og i jere borte,
si skal vi glæde os til et beholde kænde,
inden alle denne Tige, men for kan
der Bred efter kænde, da kænder skal
allers vilde blive gæstke ene kænde.
Hvor kan været meget jid og gud,
at have om sig.

Drangene er frinddles flende til et gæst
i kænde og de for for væffe og forviffet,
si, men den kænde ikke er kænde,
til! i denne Tid kan det. —

men om skal sig i jere til et kænde
Hvor det er kænde at tænke paa alle de
Kjendte De i jere, og jo! det kænde
være kænde nok at fæse ved kænde af
Dij og i jere kænde, og man i jere kænde
Kjendte paa kænde kænde, ja, men da
Kænder sig, fæse sig ved kænde kænde,
gæst forviffet om det kænde kænde. —

si skal vi til fra, at kænde kænde
kænde om at kænde sig Bred, da er
alle væffe og kænde det gæst, men si
Længere kænde kænde kænde efter kænde,
kænde vil, ikke fæse for kænde kænde.